

Följande artikel är den första Trotskij-artikel som finns översatt till svenska. Den återfinns i broschyren *Vår vanheders jubileum (1613-1913)*, som 1913 publicerades av Frams Förlag (socialdemokratiska ungdomsförbundets förlag) med anledning av den ryska tsaristiska Romanovdynastins 300-årsjubileum. Översättningen till svenska är gjord av Zeth Höglund.

Texten nedan är oförändrad gentemot det svenska originalet, dvs den lite ålderdomliga stavningen och språkbruket har bevarats.

I september 2006

Martin Fahlgren

Den frommaste, den mäktigaste! ...

av N. Trotskij (1912)

Den kände liberale monarkisten Peter von Struve kallade år 1904 Nikolai ”majestätets stämpel”, som vilken minister som helst kan trycka på papperet:. Detta omdöme var ändock orätt. Nikolai Romanov är ej blott stämpel. Han spelar själv, oaktat sin obetydlighet, en stor roll i alla sin regerings händelser. Ministrarna, örontasslarna och favoriterna äro när, kämpa för att få behärska tsaren, tvungna att smickra honom, prisa hans gudomliga vishet och foga sig efter hans lystnad, fasthålla vid hans sympatier, förstora hans nycker, tillfredsställa hans fördomar, och sålunda är i själva verket han själv, Nikolai, med sina åsikter och sin smak, centrum av hela regeringsmaskineriet med alla dess illdåd och brott. Och därför är det personliga hat, vilket de medvetna arbetarna samt alla rättänkande medborgare hysa till Nikolai fullt berättigat.

Alldeles vanlottad av naturen, fullkomligt degenererad, med svagt förstånd, lik en rykande och osande lampa, med svag vilja, uppfostrades Nikolaus i en atmosfär av kasärnstall, visdom och sin fars, den slöe och stränge Alexander III:s ”gudsfruktan”. Vad en fri mänsklig tanke och mänskliga strävanden, mänskliga ideal vill säga – det kunde han naturligtvis aldrig lära att uppfatta med sin blodbristiga, svaga hjärna, och i all synnerhet i den eländiga omgivningen av sekelgammal skenhelighet, smicker och kryperi. Han ser från dag till dag sin usla fysionomis reflexer på hovets karriäristers och snyltgästers sminkade och smickrande anleten, och dessa bearbeta hans saftlösa hjärna med den övertygelsen att han, Nikolai Romanov, är full av den gudomliga mildhet, vilken han måste utgjuta över dem, och deras anhöriga i form av guldregn.

Nikolais tankesätt utvecklade sig i 80- och i början av 90-talet, i en epok av allmän reaktion och slö orörlighet – och i hans medvetande blev för alltid inpräglad en bild av Ryssland som ett ödmjukt och tyst rike under Alexander III:s befriande hästsko. Dynastins, tsarens, tronföljarens, storfurstarnas intressen, den förgyllda hovpöbelns giriga aptit, ministrarnas härsklustnad, alla dessa som krypa som hundar för tsaren; de titulerade livägarnas omättligen girighet, den heliga synodens hajgap – i denna dynga, med intryck från dessa förhållanden har hans ”själ” formats, den nuvarande regenten av Ryssland. Är det då underligt, om denna från förfäderna ärvda omgivning, synes honom vara en lika naturlig ”gudomlig” och oföränderlig förordning som solskenet och vinterkölden.

”Vänta ej att få jord, lyd era adliga anförare”, sade Nikolai strängt åt bönderna vid sin kröning, upprepande sin fars ord och samtidigt åt de adliga sade han: ”varen lugna, jag skall ej glömma era behov”.

Livets nya behov, folkets vaknande, den revolutionära rörelsens utveckling – allt detta såg han från dess fientliga och obegripliga ”djävulska” sida. I sin världsåskådnings lilla, fuktiga och mörka cell kunde han ej finna en annan förklaring på dessa nya hemlighetsfulla fakta, än

kyrkliga vidskepelser. Vetenskapen, böckerna äro ett för honom alldeles främmande och fientligt område. Hans medfödda andliga feighet finner blott en utgång –i vidskepelsen, i dess allra absurdaste och osedligaste former; i trolldom, spådom, besvärjelse, vilka besläkta Nikolai med negrer och andra vildar.

Både tsarens feighet och hans vidskepelse exploateras alltsom oftast av hovkretsarna, detta rövarepack, i spetsen för vilket stå ohyfsade anförare. Utan att förstå händelserna, uppskrämd av dem och förgrymmad, snurrar Nikolai hjälplös runt i intrigernas virvel sedan första dagen av sin regering. Han river det ena nätet för att råka i det andra. Han befriar sig från inflytandet av den ena skurken för att råka under inflytande av en annan ännu värre skurk. Han vill blott ett: bevara idiotismen, den samhällliga och politiska orörligheten. Och han söker personer och medel, som kan göra det möjligt för honom att övervinna den historiska processens knep och trolldom. Pobedonostseff, furst Meschtscherskij, Pleve, furst Sergij, Serafimov relikter från Sarov, Subatoff, undergöraren Filipp, Aseff, böner och skjutande, Stolypin och Rasputin, spiritism och provokation, efter allt detta griper han, stundom turvis, stundom på en gång för att stanna utvecklingens hjul.

Men det stannar ej. Romanov blir ilsken, och det usla och det fördärvliga som ligger i djupet av hans natur, framträder allt skamlösare på ytan. Den slöa apatin omväxlar allt oftare hos honom med anfall av epileptisk ilska, Han vänjes fort vid rep, bly, järn, bojor, blod – och läsning om redogörelserna av tortyr, arrester, beskjutning väcker hos honom sinnligt nöje.

Hos Nikolai förekommer det, såsom vi ofta antytt, flera egenskaper, vilka besläkta honom med den vansinnige Paul, som i stället för förstånd hade galenskap och i stället för känslor – halvdjuriska nycker. Men Paul rasade i början av adertonde århundradet i Petersburg, avstängd från hela landets befolkning. Han väckte skräck huvudsakligast hos sitt hov, hos huvudstadens tjänstemän och gardesregementen. Nikolai II återigen har fått makt över det nya Ryssland, vilket är förbundet till ett med järnvägar, telegraf, den centraliserade byråkratin, de kapitalistiska intressernas gemenskap, och med den vidsträckta inre handeln.

Paul blev skrämmd av den från honom fjärran varande, obegripliga stora franska revolutionen, men i hans eget land var allt lugnt. Men Nikolai stod, redan vid första åren av sin regering, framför den revolutionära rörelsen i själva Ryssland i hela dess utsträckning. Då Pauls vilda galenskaper hade för det mesta hovkaraktär, så bestämmer Nikolai II:s formlösa personlighet hela regeringspolitikens former, fördubblade dess usla skenheliga, bandit- och kyrkovänliga karaktär.

År 1894 steg Nikolai II på tronen och gjorde år 1896 sin kröning anmärkningsvärd genom den förskräckliga katastrofen på Hydonska fältet. Festfältet, – betäckt med fem tusen lik – blev liksom ett blodigt förebud för hela denna fasansfulla regering.

Redan år 1895, då under strejken i Jaroslav det Fanagoriska regementet hade dödat 13 arbetare, skrev tsaren på ministerns begäran:

”Jag är mycket nöjd med truppernas beteende under fabriksoroligheterna”. Och den unge självhärskaren sände sin ”tacksägelse åt de hurtiga fanagorijterna”.

Hela den krönte tsarens brottliga natur uppenbarade sig i denna utmanande ”tsarens tacksägelse”, vilken blev signalen för övriga otaliga blodsutgjutelser.

År 1897 blevo i Dambrov 8 arbetare dödade.

År 1899 många dödade och sårade i Riga.

År 1901 blevo 6 dödade och 7 sårade vid Obuhovska fabriken i Petersburg.

I mars 1902 sköto trupperna i Poltavska och Charkovska

guvernementen på bönderna – många bleve dödade och sårade. I november 1902 dödade kosackerna 6 arbetare och sårade 12 i Rostov.

I november 1902 dödades av kosackerna 5 personer och sårades 17 vid arbetaremötet vid stationen Tihoretskaja.

I mars 1903 dödades i Slatoust 69 arbetare och 100 sårades. Och så vidare allt oftare och oftare. Varenda trakts ståthållare begrep att den kortaste och lättaste vägen till tsarens gunst går över blod och lik av egentliga eller misstänkta ”upprorsmakare”.

Nikolai II har aldrig, ända från 1904 och hittills, lämnat tillfället obegagnat för att kunna visa sitt fega blodtörstiga hat mot folkmassan, då denna blott föga söker höja sitt huvud.

År 1902 då den Charkovska guvernören, Obolenskij hade pryglat de oroliga bönderna, skänkte Nikolai II ej blott Obolenskij en orden, utan skickade honom även, genom Pleve, sin tsarkyss (sic!).

Åt gendarmeriets representanter sade Nikolai samma år 1902: Jag hoppas att det band, som i dag har förenat mig med gendarmerikåren, skall bli fastare med varje dag-. Gendarmerikåren - -- det är hans främsta styrka, hans stöd och hopp, hans främsta led i kampen mot hans eget folk!

Häktningar, landsförvisningar, prygel med ris och piskor, tortyr, galgar; ihjälskjutning efter dom och utan dom – se där den sedliga atmosfären, i viken tsaren andas lättast.

Ilska, djurisk hämndlystnad växa hos honom till osläcklig blodtörst – och denna usla figur ur mänsklighetens soplår blir den enda i sitt slag i brott och illgärningar!

Under första året av Nikolais regering blevo 6 förlag stängda och förbjöds utgivandet av 80 böcker. Hatet mot den mänskliga tanken, mot allt, varpå den heliga ;andens prägel vilar, inspirerade tsaren till att genom sin synod avskilja Leo Tolstoj från kyrkan. I detta hat förenades tsarens fruktan för tronen, som var hotad från alla håll, och en av naturen vanlottad persons avundsjuka.

Missnöjda studenter lät Nikolai år 1899 gå i soldattjänst, och demonstrerande arbetare pryglades på hans uppmuntran. Han har ofta svärmat för universiteternas förvandlande till kasärner, och fabrikernas till arrestantbataljoner och med tandagnisslan stötte han mot motgångar däri.

Nikolai avskydde ej att begå mened, att bryta sin och sina förfäders högtidliga ed för att med den självhärskande maktens plågor och skorpioner söka krossa det lugna finska kulturfolket.

Då han med hjälp av Bobrikover hade bragt finnarna till uppror, retirerade han i november 1905 fejt och i smyg, lovande att åt finnarna återinföra autonomi. Men så snart den revolutionära uppbrusningens vågor lagt sig, började den majestätiska menedaren åter förnya sitt arbete till finska frihetens och oberoendets förtryckande.

Ledd av Pobedonostseff, visade Nikolai alltid det livligaste intresse för att förfölja raskoljniker och andra sekterister. Förvisning av de ”envisa” sekteristerna, deras egendoms konfiskerande, männens avskiljande från hustrurna, och barnens från deras föräldrar -- dessa åtgärder funno alltid det pålitligaste stöd hos det krönte överhuvudet för det ortodox-kyrkliga tvånget och vinstbegäret.

År 1898 vänder Nikolai II sig till stormakterna med förslag att gemensamt överlägga om åtgärder för krigsrustningarnas förminskning och krigens förekommande. Inte en enda förständig människa i hela världen kunde lita på detta tsarens tillgjorda förslag. Tsarismens rovgiriga avsikter i både den nära och den avlägsna östern vore kända för alla. Det hindrade naturligtvis ej de mutade tidningarna såsom ”Novoje Vremja” att lovprisa den fredlige ”nye

monarken” och kronans historieskrivare präglade på hans majestäts panna ordet ”fredstiftaren”.

Några dagar före det rysk-japanska kriget, kungjorde Nikolai för hela världen: ”Det skall ej bli krig. Jag vill att min regering skall vara en fredsperiod!”

Denna högtidliga förkunnelse visade sig vara lika falsk som alla andra. Det rysk-japanska kriget bröt ut och blev ett av de blodigaste i historien, och det största ansvaret faller på tsaren själv. I det att den officiella diplomaten, rädd för ryska armés dåliga tillstånd, sökte att bevara freden, agerade bakom dess rygg, under tsarens beskydd, de obotliga äventyrarna Abasa, Besatrasov och Aleksejeff, som sökte åstadkomma krig. [sitt hemliga telegram omnämnde Nikolai Aleksejeff att han attackerat japaneserna, ”utan att vänta första skottet från deras sida.” – ”Jag litar på er” – telegraferade Nikolai, – ”Gud hjälpe er!”

En av de avgörande impulserna till detta vanhedrande och brottsliga krig var ”omsorgen” om skogarna på Korea, där storfurstarna och tsaren själv uppträdde som skogskoncessionsbolagsmän på Jalu, där de i affären hade insatt några miljoner i hopp om stora vinster.

Den olycklige ”fredstiftaren” anade ej, att genom denna skogskoncession en blodström skulle flyta från öster till väster och att han själv skulle vara nära att förgås i detta blod...

Men utan tvivel: alla denna regerings och denna tsars brott – till och med det förfärliga rysk-japanska kriget med dess hundratusentals offer, förblekna för det uppskakande illdådet av den 9 januari. Här koncentrerades alla händelser kring tsarens person: till honom gingo massor av hundratusende människor med sin fordran och sitt bekymmer, väntande av honom hjälp, litande på honom. Aldrig förut hade i så bjärt form dessa två makter, tsaren och folket, stått samman ansikte mot ansikte. Och aldrig hade, kanhända i hela historien, tsaren svarat Red en dylik oförsämd blodtörstig öppen hjärtighet på ”sitt” folks böner.

Masskjutningen på vapenlösa fredligt sinnade arbetare, vilka strävade från alla håll till Vinterpalatset – några bärande tsarens porträtt och ..kyrkostandar, -- och allt detta medan dessa människors bröder och söner förgingos i tiotusental i den avlägsna Östern, -- kan man tänka sig ett mera helvetiskt brott? Och kan man tänka sig ett större slag i ansiktet på idén om ”folkets monark”? Det arbetande Petersburg fick ej se tsaren levande, såsom det hade hoppats, men den sedliga bilden av det krönte odjuret uppenbarade sig den dagen för hela Ryssland.

Om tsarens anteckningar på rapporterna, om hans hemliga uppeggande att jaga poliserna på folket, visste hundra tusendets.

Om den blodiga. söndagen den 9 januari började hela :Ryss l and att tala. Denna dag blev i vår historia en blodig gräns mellan det gamla och det nya Ryssland.

Den 9 jan. framkallade också en avgörande förändring i tsarens personliga beteende. Före den 9 jan. hade han ändå i någon mån behärskat sig, och hans figur som den födda brottslingen var i en viss grad beskuggad. Men efter den 9 jan. sker en snabb splittring i den regerande sfären: på den ena sidan framträder ett parti politiska falskmyntare, såsom greve Witte, vilka söka bedraga folket med konstgjorda reformer, och på den andra – förenar sig omkring tsaren ett parti av blodsutgjutare till vilka sälla sig furstliga högt uppsatta blodbadstillställare, bashibusuher med synodens höga munkmössa på huvudet och avlönade patriotiska skrikhalsar, såsom Dubrovin, Purichkevitch och Markod, med deras skara av brottsliga drinkare. Tsaren blir öppet och allmänt erkänd som anförare för denna mångfärgade och brottsliga hop.

Dessa äro hans meningsfränder, hans krigare, hans andliga bröder. Han fyller egenhändigt deras fickor med guld från den hemliga millionfonden, han tager emot dem hos sig, sänder

dem tacksamma telegrammer, skänker åt dem sina porträtter och kysser dem offentligt. Detta är hans parti, detta är hans egentliga romanovska "folk".

kretsen av detta brödraskap, kastar Nikolai från sig anständighetens mantel. Han ger fria tyglar åt blodbadstillställarna genom sin gunst, och de störta honom allt djupare i smutsen. Nikolai tillagnar sig slutligen alla en fullständig renegats egenskaper, för vilken det ej finnes till några allmänna intressen, sedliga lagar, allmän opinion, ej anständighetens regler, och dessa en brottslig lösdrivares egenskaper taga hos honom gräsliga former, ty hans svaga skuldror äro betäckta med maktens och oantastlighetens hermelinmantel.

Själ en utlänning från topp till tå, utan en enda rysk bloddroppe i sina ådror, hyser dock Nikolai ett "sant ryskt" pobedonostseff-dubrovinskt hat till främmande nationer, i vars personer han tycker sig se koncentreras allt, som hotar hans tron och stör hans frid. Anfallet mot Finland, de armeniska kyrkornas plundring, polackernas förföljelse, – allt detta härstammar från Nikolai. I första rummet av hans personliga politik står naturligtvis hans gränslösa hat mot judarna.

Då Dratshevskij, som hade blivit utnämnd till stadsprefekt i Rostov, vid sin presentation hos tsaren, uttryckte sitt medlidande med att så många offer fallit under Rostovs blodbad, frågade tsaren:

"Huru många äro dödade?"

"Fyrtio personer", svarade Dratshvskij.

"Endast fyrtio" utropade den besvikne tsaren, "jag tänkte det var flera".

Då Lopuchin om hösten år 1905 i polisdepartementet upptäckte blodbadstypografiet och Witte, som då var ministerpresident, anmälde för tsaren om denna upptäckt, skrev Nikolai egenhändigt på rapporten:

"Jag ber er ej blanda er i inrikesministerns göromål, som själv personligen rapporterar hos mig".

Med dessa ord ville Nikolai visa, att han själv styr om blodbad och dess typografier, att detta är hans enskilda ämbete.

Och i verkligheten är Nikolai ej blott mecenat utan även all Rysslands initiativtagare av kontrarevolutionens mest fasansfulla framfart, Svartsotujeclags = organisationens länkar förenas i Tsarskoje selo eller Peterhov och blodbad tillställes överallt efter en och samma plan.

På den för blodbadet bestämda dagen äger först en kort gudstjänst rum i kyrkan. Därefter en patriotisk demonstration, ledd av polisen med tsarens porträtt i spetsen. Militärorkestern spelar oupphörligt hymnen "Herre, bevare vår tsar" – den har blivit blodbadets krigshymn. Snart blanda sig med hymnens toner sönderslagna fönsterrutors skrammel och de första offrens nödrop.

Beskyddade från fronten och ryggen av soldatpatruller, med en kosacksotnja för utspaningar, med poliser i egenskap av inspiratörer, rasa dessa banditer i staden i bloddrucken yra.

"Herre, bevare vår tsar!"

Under hymnens toner kastar man ut en gumma från fönstret i tredje våningen, slår mot stolkarmen huvudet av ett ettårigt barn, våldför små flickor i folkets närvaro, slår spikar i kroppen på levande människor.

"Herre, bevare vår tsar!"

Om en procession av dylika otaliga blodbad rapporterar senator Turan, att ”i spetsen bars den trefärgade fanan, därefter kejsarens bild och strax efter bilden ett silverfat och en säck med rövad egendom”.

Denna Nikolai II:s bild mellan monarkins standar och rövarsäcken, föreställer dynastins bästa ”vapen”, ur vilken dynasti den nuvarande representanten framträder som den högsta kommandören för den halvofficiella sann-ryska rövarkamorran, vilken, blandad med den officiella byråkratin och förenande i sig över hundra stora administratörer, har lett massakrerna till monarkiens ära.

Inga avslöjanden på detta område ha kunnat hejda Nikolai; ej heller varit i stånd att hålla honom ens vid någon yttre försiktighet.

Nikolai väljer – i den allmänna byråkratiska apparatens ram – sina älsklingsadministratörer såsom Dumbadse och Tolmatsoft, han retar dem helt öppet mot sina egna ministrar, om dessa enligt hans tycke ej äro nog energiska för att utföra den monarkiska politiken, han gömmer allmänt kända mördare undan för domstolen som sammanträder i hans eget namn, han lämnar Dubrovin i sin vän Dumbadses beskydd, han benådar ständigt blodbadstillställare och svartotnjemän, då hans egen domstol dömer dem till straffarbete, och slutligen – hånande den allmänna opinionen – skänker han åt Puriskevitsh, vilken är överhöljd av allmänt förakt, en statsgenerals titel...

Den avskvärda förföljelsen på den oskyldige juden från Kiev, Bejlis i samband med mordet på Jushkevitch) fördes huvudsakligen för tsarens tillfredsställelse. Det berättas från säkert håll, att tsaren själv nödvändigt ville finna bekräftelse på den djävulska lögnen att judarna använda de kristnas blod, – och hela justitieministerämbetet blev satt i rörelse för att åstadkomma det oerhörda bedrägeriet.

Utom den 9 januari finnes det ännu ett historiskt datum, som är liksom med glödjärn inbränt på Nikolai II:s panna: det är den 3 juni.

Om det i händelsen av den 9 januari 1905 visar sig för oss ett blint djuriskt hat mot folket, så visar det sig i regeringsomstörtningen av den 3 juni 1907 klarast tsarens lögnaktighet och trolöshet för vilken allting, lag, inrättningar och egna manifest och löften tjäna blott som olika medel för att skrämja, lugna och bedraga folket, endast för ett enda, allt helgande mål; tronens stödjande och självhärskaremaktens egenmäktighets bevarande.

Den 18 februari 1905 på morgonen utger tsaren ett blodbadsmanifest, som manar alla rättrogna ryssar att förenas vid foten av (den självhärskande tsaren. Och på förmiddagen samma dag, utger lian skrämmd av sina egna ministrars rädsla, bakom vars rygg han hade fabricerat detta manifest, ett reskript, i vilket han lovar sammankalla folkets representanter. Denna trolösa dubbelhet synes vidare i hans företag. Han bildar en kommitté för utarbetande av dumaprojekten, tager emot de liberala lands-organisationsdeputerade, men på samma gång leder han genom Trepov organiserandet av svarta sotnjan. Efter oktoberstrejken lämnar han den skenbara makten åt den låtsade liberalen, greve Witte, av vilken tsaren har behov för lånets skull, och på samma gång ställer Nikolai, tillsammans med slaktaren Durnovo, till decembermassakrerna, straffexpeditioner och massbeskjutning.

Under den första dumans tid underhandlar han med Muromtseff och Miljukov om bildandet av ett kadettministerråd, och under tiden beslutar han om dumans upplösning, tillsammans med Stolypin och Dubroviner.

I det han undersöker jordmånen, samlar tsaren den andra duman och sedan tillintetgör han den med sin andra mened och med styrelseomdaningen. Samtidigt tillintetgör han sin egen vallag,

som han själv förklarar oantastlig, rövar av folket dess obetydliga valrätt och gör på så sätt möjligt att den vanhederliga och skamlösa tredje duman sammanträder.

Mot den socialdemokratiska fraktionen i andra duman sätts i verket den i skyddsavdelningen hastigt hopspunna beskyllningen för vapenupprors förberedande och över 30 av det revolutionära proletariats representanter transporteras efter tsarens domstols utslag till straffarbete och livstidsförvisning.

Den nedriga affären den 3 juni var gjord. Detta företags främsta deltagare voro: provokatören Brodsky; skyddsavdelnings-medlemmen Gerasimov, Stolypin, och självhärskaren Nikolai Romanov.

I hans ”majestäts` namn och med hans hjälp var bedrägeriet och omdaningen av 3 juni gjord. I denna sak hade Nikolai återigen visat sitt ansikte; han känner ej politiska principer, ingen morallag, han vet ej vad samvete är, han är alltid färdig att muta och döda, svära och bedraga – för att blott kunna bibehålla kronan på sin skalle – den stora trehundraåriga Romanovska kronan, till vars bevarande äro ställda, på den ena sidan Herren Gud själv och på den andra --- Evno Aseff.

Den slöe och fege, obetydliga i andliga saker, men allsmäktige i makten, genomträngd av fördomar, som passa en eskimå, med blodet förgiftat genom hela raden av tsarernas alla laster, trampar Nikolai själv under sina fötter den dumma liberala sagan om monarken, som står ”över alla partier”.

Man kan aldrig tänka sig ett större hån över monarkien av ”Guds nåde”, än denne persons beteende, som vilken domstol som helst borde döma till livstids straffarbete, om den kunde anse honom tillräknelig.

Och denne, Dubrovins oantastlige och oansvarige vän, denne andlige son av den gamle Rasputin, uppträder som den ”trehundraåriga” dynastins äras bärare.

Ja, varför ej: alla brott, allt det onda och all vanheder, vilka uppstått och hopat sig, utövade av en hel rad av hans egentliga eller tilltänkta förfäder, hava ju sin höjdpunkt i Nikolai Romanov.

Jubileumshögtidligheterna må komma alla Rysslands redlige medborgares hjärtan att slå med starkare fart och det må väcka deras samveten och framför allt må alla ryska tänkande arbetare minnas – att ännu lever den romanovska monarkien, ännu har ej den ryska jorden blivit rensad från denna vanheder!

Tsaren av Hodyn, Mukden, Tsusim, den 9 januari och den. 3 juni; alla galgars, blodbads och straffexpeditioners tsar, denne ”allsmäktige och ädlaste”, har ännu bevarat nästan hela sin makt över landet. Och hundrade nyss grävda gravar vid den avlägsna Ljenafloden vittna om att hans blodiga gärningars förteckning ej än tagit slut.

Ropet: *Ned med Nikolai! Ned med Romaner! Ned med monarkien! Leve den demokratiska republiken!* – det skall vara proletariats och demokratiens enstämmiga svar på svartsotnjans patriotiska – festliga tjutande.